

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἦ Κόριε τῶν οὐρανῶν, βραδύναί, ημερόνοι,
 καὶ ὄλο τὰ ἴδια βάσανα καὶ οἱ καῦμοι καὶ οἱ πόνοι!
 Ἀρθούσας βλέπω γύρω μου τὰς νέας ἀκαχίας
 καὶ μόλις τόρα προσκαλοῦν τὰς δύο ἡλικίας.
 Τῇ μὲν ἡμέρᾳ τρέχετε, τὴν ἄλλη πάλι στέκα,
 τὴν ἄλλη γίνονται ὀκτώ, τὴν ἄλλη θέλουσ' ἄκα.

Ὁ Βασιλεὺς τὸν πόλεμον θέλει καὶ δὲν θέλει
 καὶ ὄλο διατάγματα ὁ Θεωρῆς τοῦ στέλλει,
 ἀλλὰ ἐκεῖνος εἰς αὐτὰ ὑπογραφή δὲν βάζει,
 καὶ ὁ Θεωρῆς φουρκίζεται καὶ ἀπὸ θυμοῦ φρενιάζει,
 καὶ σκίπτεται, ὡς λέγεται, παραιτησὶν τὰ δῶση,
 ἐκτός ἐάν ἀργότερα καὶ πάλι μετανοήσῃ.

Τὸν Θεωρῆ τὸν ἔπασσε τὰράπικο μπουρίσι
 καὶ ἡ Αἴλῃ θαμβόναται ἀπὸ τὰς ἀστραπὰς του,
 καὶ ὁ Παπαμιχαλόπουλος παραιτησὶν δὲν δίρει
 γιατί αὐτὸ ἀντίκειται ἵσας ἡγήλας ἀρχὰς του.
 Τῇ μὲν φορὰ παραιτησὶν, τὴν ἄλλη πάλι ἔχει,
 καὶ ὁ κύριος Χαρίλαος χαμογελεῖ ἵστην κώχη.

Ὁ Φοῖβος τὰς ἀκτῖνας του δὲν παύει τὰ μᾶς στέλλει
 καὶ ὁ Δελφινάγγελος δὲν μπερῆ τὰ εὐρὴ καὶ τοὺς μπάλλι,
 καὶ κάθε μέρα φοβερὰ σαλπίζων συναυλία
 καὶ ὁ Μπούμπουλης ἐλύσσαζε μὲ τὰ πυροβολεῖα,
 καὶ ἀλήθειαι καὶ ψευταῖς μαζί καὶ τόσο νταραβέρι,
 ἀλλὰ κανεῖς, μὰ τὸ σταυρὸ, τί γίνεται δὲν ξέρει.

Καὶ ὁ τῶν δαπλῶν Ἰπποκράτης μὲς ἵστην ἀντιμοῖα
 τὰ ταξιδεῖα μελετᾷ ἵστην Θεσσαλία πέρα,
 ἀλλ' ὅμως τὸ ταξιδεῖν του καὶ τοῦτος ἀναβάλλει,
 γιατί καὶ ἐκεῖ ἐλύσσαζε τὰ βρήχη νύκτα μῆρα.
 Καὶ πόλεμον θὰ κάτουμε καὶ ἡ Ἑλλάς θ' ἀνάβη,
 μὰ πρέπει πρῶτα τὴ βραχὴ ὁ οὐρανὸς τὰ παύη.

Ἦ Κόριε τῶν οὐρανῶν, βραδύναί, ημερόνοι,
 καὶ ὄλο τὰ ἴδια βάσανα καὶ οἱ καῦμοι καὶ οἱ πόνοι.
 Καὶ ἂν κάτουμε Ἀνάσσει μὲ τούτα μας τὰ χάλα,
 θὰ χάσωμε, μὰ τὸ σταυρὸ, ταῦτ' αὐτὰ καὶ τὰ Πασχάλα,
 εἰς τοῦ Κουλοῦρη τὴν Αἴλῃ δὲν θὰ ψηθοῦν τάρνια μας.
 Καὶ μὲ τὸ ἴδιο αἶμά μας θὰ βάλωμε ταῦτ' αὐτὰ μας.

Σουρῆ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

Ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ ἐπεχειρήσαμεν σύντομον κριτικὴν ἀνάλυσιν τοῦ τελευταίου βιβλίου τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, ὅπερ ἐθεωρήσαμεν ἄξιον ἰδιαίτερας ὄλως μνείας καὶ προσοχῆς. μετὰ τοῦ αὐτοῦ δ' ἐνθουσιασμοῦ ἐξήραμεν τὰς ἀρετὰς καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐλικρινείας ὑπεδειξαμεν τὰς καθ' ἡμᾶς ἐλλείψεις· διότι ὁ κ. Παλαμᾶς εἶνε εἰς τῶν ἡμετέρων—(καὶ μὴν ἐνθυμηθῆτε, παρακαλοῦμεν τοὺς ἀειμνήστους ἐννεα τοιούτους)—ἀνήκει εἰς τὴν νέαν γενεάν, ἧς ἡ εἰσοδος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους πρέπει ν' ἀρχίσῃ νὰ γίνεται ἐπὶ τέλος αἰσθητῆ καὶ ὁ δημιουργικὸς καὶ ἐπανορθωτικὸς τοῦ παρελθόντος προορισμὸς νὰ διαγραφῆ σαφῶς ἀπὸ τοῦδε, καὶ διότι εἰς τὴν ποιητικὴν αὐτοῦ ἰδιοσυγκρασίαν ἐξαιρετικὴν ἔχομεν ὑπόληψιν, ὥστε νὰ μὴ νομιζώμεν ὅτι τὸ βιβλίον αὐτοῦ δὲν ἤξιζε τι περισσώτερον ἀπλῆς ἀναγραφῆς ἐν ταῖς βιβλιογραφικαῖς σημειώσεσι τῶν ἐφημερίδων ἢ χυδαίας φιλικῆς ρεκλάμας. Ἄλλ' ἡ φιλολογικὴ αὐτῆ παρέκδοσις ἐνέπνευσεν ἡμῖν τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἴσως ὄλως ξένη καὶ ἀλυσιτελὴς διὰ τὸ Ἄστὺ ἡ ἀφιέρωσις ἐκάστοτε μιᾶς ἢ δύο στηλῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ταχέαν ἐπισκόπησιν τῆς παρ' ἡμῖν φιλολογικῆς κινήσεως. Ὁρθότερα πιθανῶς θὰ ἦτο ἡ ἐκφρασις πρὸς ἀνασκάλευσιν τοῦ ἔλους, ἐν ᾧ λιμνάζει αὕτη. Ἄλλ' ἡμεῖς θελομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν δι' αὐτὴν τὰς μᾶλλον τρυφεράς τῶν ἐκφράσεων, ἀφοῦ ὄχι σπανίως αὕτη ἴσως μέλλει νὰ παράσχῃ ἡμῖν τὰς παιδρωτέρας τοῦ Ἄστεος σελίδας.

Ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει ταύτῃ πᾶν ἔργον ἀξίας καὶ δυνάμεως

θὰ εὐρίσκη τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ θέσιν εὐρεῖαν· ἀλλ' ὅταν δὲν ὑπάρχη τι τοιοῦτον—καὶ τοῦτο θὰ συμβαίη δυστυχῶς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα συχνότατα!—ἡ φιλολογικὴ ἡμῶν στήλη θὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τῆς τοῦ Τύπου μας, τὰ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἀπανθήματα, ἅτινα ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἄστεος τόσον εὐαρίστως διαθέτουσι τοὺς ἀναγνώστας μας, θὰ εὐρωσι κατὰ πάντα ἀξίαν συντροφίαν ἐν τοῖς Φιλολογικοῖς ἡμῶν Μαργαρίταις.

Ἐνώπιον ἡμῶν ἔχομεν στιβάδα ὄλην ἐφημερίδων, φυλλαδίων, βιβλίων καὶ ἄλλων ἐντύπων ἐσχάτως ἐκδοθέντων. Διατρέχοντες δὲ ταῦτα αἰσθανόμεθα ἀληθῆ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀκατάσχετον ἀνάγκην νὰ μακαρίσωμεν τὴν πατρίδα ἡμῶν πρῶτον μὲν διὰ τὴν γονιμότητα καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ σήμερον γραφόντων, δεῦτερον δὲ δι' ἄλλην τινὰ πολλῶ πολυτιμότεραν ἀρετὴν, ἧτις διακρίνει τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν. Μία τῶν μεγαλητέρων πληγῶν τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν ἀλλαχοῦ κατὰ τὴν πολυτάραχον ταύτην χρονικὴν περίοδον τοῦ προσεγγίζοντος τέλους τοῦ αἰῶνος θεωρεῖται καὶ ἡ χαρακτῆρα ἠθικῆς ἐπιδημίας ἐπ' ἐσχάτων προσλαβοῦσα νόσος τῆς ἀπαισιοδοξίας, ἡ ἐπικράτησις τῆς σχολῆς τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς ἀπαρνήσεως τῆς ζωῆς, ἡ καταπληκτικὴ διάδοσις τῆς θρησκείας τοῦ πεσιμισμού, ἡς πρωθιερεῖς καὶ μέγας Δαλαϊλάμας καθιδρύθη ὁ στυγνὸς γερμανὸς φιλόσοφος Σοπερχάουερ. Πιστὸν δὲ κάτοπτρον τῆς καταστάσεως ταύτης τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν εὐκόλως ἐννοεῖ πᾶς τις ὅτι γίνεται ἡ φιλολογία των, φοβερὰ δὲ εἶνε ἀπὸ τινος ἡ πλημμύρα τῶν παντὸς εἶδους φιλολογικῶν ἔργων τῶν συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς ταύτας γεγραμμένων καὶ ἀπεικονιζόντων τὴν ὑπαρξίν ὑπὸ τὰς μελανωτέρας αὐτῆς φάσεις.

ὑπὸ τοῦ ἠθικοῦ τῆτος μολύσματος φαίνεται ὅτι οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐμίανθη ἡ ἡμετέρα κοινωνία· διότι καὶ ἀπλοῦν μόνον βλέμμα ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ τις ἐπὶ τῶν πρὸ ἡμῶν πονημάτων ὅπως ἴδῃ ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἡμετέρων συγγραφέων καὶ ποιητῶν εἶνε ἀκούσιοι θημυδογράφοι, ὧν ὁ μὲν ἀριθμὸς εἶνε τόσος ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ προμηθεύσωμεν καὶ εἰς πᾶσας τὰς ξένας φιλολογίας, ἡ δὲ ἀξία τοιαύτη ὥστε καὶ εἰς μόνος στίχος ἢ μίᾳ γραμμῇ αὐτῶν νὰ δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη ἑκατομμυρίων Ἡρακλειτῶν.

Ἄλλὰ περὶ τούτου νομιζόμεν καλλίτερον καὶ δὲν θελομεν νὰ στερήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ κρίνωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Διὰ τοῦτο ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ ἐνώπιον ἡμῶν σωροῦ τὸ πρῶτον προστυχόν κείμενον καὶ τὸ θετομεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν. Εἶνε ποίημα φέρον ἐπιγραφὴν «οἱ Σταυροφόροι» καὶ δημοσιευθὲν πρὸ μικροῦ ἐν μιᾷ τῶν μεγάλων ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Ποῖοι εἶνε οἱ νέοι οὗτοι σταυροφόροι δυσκόλως δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ κειμηλίου τούτου· ἀλλ' ἐκ τῶν πρώτων ἀμέσως γραμμῶν πᾶς τις δύναται νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἡ σταυροφορία σκοπὸν ἔχει τὸν ἀπὸ τοῦ στιχουργήματος ἀποκλεισμὸν παντὸς στοιχείου ὅπερ μέχρι τοῦδε ἐθεωρεῖτο ἀπαραίτητον πρὸς ἀποτελεσὶν ποιήματος. Μίαν τῶν στροφῶν αὐτοῦ καταχωρίζομεν ὧδε ὀλόκληρον, διότι νομιζόμεν ὅτι θὰ ἦτο κρεῖμα νὰ μὴ πόχη καὶ εὐρυτέρας δημοσιεύσεως, ἀφοῦ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ κάλλιστα καὶ ὡς ἀναγκαῖατάτα, βοήθημα τῆς μελέτης τῶν ἀποφατικῶν καὶ καταφατικῶν μορίων τῆς ἐλληνικῆς γραμματικῆς:

«Λοιπὸν ἡ Δύσις κατὰ σοῦ, ὁ κόσμος συνομώττει;
 Οὐχί. Ὁ κόσμος μετὰ σοῦ καὶ οἱ λαοὶ ἐπίσης.
 Ναί. Μόνη ἡ πολιτικὴ ἀμδλωπιεῖ, τυφλωττει,
 Φθονεῖ τὴν δόξαν ἢ σκληρὰ, σφυρηλατεῖ ἀλύσεις.»

Ὅχι, καί, ὄχι, ὦ Ἑλλάς, τὰ ἔθνη σὲ λατρεύουν
Ἄν κ' εἰς τυράντους, ὡσπερ σὺ, τὰ ἀτυχή δουλεύουνα.

Τὸ ποίημα ἐξακολουθεῖ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου εἰς μακρὰν σειρὰν στροφῶν ἐμπνεόμενον ἐκ τῆς σημερινῆς πολιτικῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος, ἐξυμνοῦν αὐτὴν καὶ ὑβρίζον τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς ἄλλα μετὰ τὸ ἀνωτέρω μᾶθημα τῶν ἀποφατικῶν καὶ καταφατικῶν μορίων κισθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ διδάξῃ ἡμῖν καὶ τὸν σχηματισμὸν τῆς προστακτικῆς τῶν ἑ'. ἀορίστων καὶ μᾶς φιλοδώρεῖ τὸ ἐξῆς δίστιχον :

«Χάριε λοιπόν, Ἑλλάς σεπτῆ, ἴστην πάλην τὴν μοιραίαν
Καὶ λάβε τὴν ἀπόρασιν, λαβὲ τὴν τελευταίαν».

Ἄλλὰ τότε, παρετήρησεν εὐφυῶς εἰς, διατὶ ὄχι

«Καὶ λάβε τὴν ἀπόρασιν, λαβὲ τὴν ἀποφάσιν!» :

Τὸ ἀμέσως μετὰ τοῦτο προσπίπτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἡμῶν εἶνε μέγα φύλλον χάρτου ἐρυθροῦ, ἐπιγραφόμενον Ἐθνεγεργήριον Σάλπισμα, φέρον ὡς ἰδιαιτέρον τίτλον Ἡ φωνὴ τοῦ πρωθηγέτου τῆς Ἑλλ. ἐπαυστάσεως Ρήγα τοῦ Φερραίου κατὰ τὸ 1886, ἀπευθυνόμενον πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου τούτου δυνάστας καὶ πρὸς τὸ πανελλήριον καὶ ἀφιερούμενον εἰς τὸν ἑλλ. στρατὸν καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ διέλθωσιν ἐν θριάμβῳ διὰ τῆς χρισθῆς πόλης ἐν Ἑπταλόφῳ. Ἡ δὲ φωνὴ αὕτη τοῦ ἀτυχοῦς Ρήγα Φερραίου ἀγγέλλει πολὺ περίεργα ὁμολογουμένως πράγματα. Συμπῆστε, λέγει ἀρχομένη,

Συμπῆστε, ἄνθρωποι θνητοί, σὲ στογασμὸν ἐλθῆτε
Τὰ πρό αἰώνων μέλλοντα καλῶς ἀντιληφῆτε.
Καὶ ὅ,τ' ἡ θεὰ Πρόνοια ἔχει προσδιορίσῃ
Αὐτὰ πληροῦνται σήμερον ἀφύκτως κατὰ βῆσι.

Οἱ ἀναγνώσται παρακαλοῦνται νὰ προφέρωσι μετὰ προσοχῆς τὰς δύο τελευταίας λέξεις. Ἄλλ' ὁ ποιητὴς δὲν ταράσσεται ἀπὸ τὰς παρηγήσεις τῶν στίχων του καὶ ἐξακολουθῶν πραγματεύεται ἐν ἐκτάσει τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα, ἀποφαίνεται δὲ ὅτι οὐδὲν τῶν ὄσων γίνονται σήμερον, δὲν γίνεται

... μικρὸν τε ἢ μεγάλον
ἄνευ θεοῦ θελήσεως, παραδοχῆς του μᾶλλον.
Γιὰτ' εἶνε ὁν ὑπέρτατον, θεὸς δίκαιοκρίτης,
Ὅστις καὶ δὲν χαρίζεται, δὲν εἶνε μερολήπτης».

Ὁ δὲ δίκαιοκρίτης αὐτὸς θεὸς ὤρισεν ὅπως τὰ γινόμενα σήμερον γείνωσιν οὕτω, ὅπως εἶχεν ὀρίσει καὶ πάντα τὰ μέχρι τοῦδε, διότι :

«Τὰ περασμένα ὁδηγός εἶνε καὶ τῶν μελλόντων
Καὶ μάρτυς ἀξιοπίστος ἢ θέσις τῶν παρόντων»
Ὅπου ἐθνάριον μικρὸν ὡς χθὲς ἐς τὴν τυραννίαν
Συνθήκας κατεσύντριψε ποῦ εἶχ' ἢ διπλωματία,
Ζητεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' αἰώνων τυραννίαν
Καὶ μὲς τῇ Φιλιππούπολι νὰ στήσῃ βασιλείαν
Εἰς τὰ πλευρὰ δὲ τῆς Τουρκίας κ' εἰς τὴν καρδίαν τῆς Θράκης
Ὡς ἰατρός μικρῶν ἐθνῶν νὰ γείνη Ἴπποκράτης!»

Ἄλλ' ὁ θεὸς δὲν θά τὸ ἀφήσῃ, διότι :

Προανηγγέθη πρό πολλοῦ εἰς τὰς ἀποκαλύψεις
Ἐν πέντε κ' ὀγδοήκοντα νὰ καύσωσιν αἱ θλίψεις,

καὶ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς μεγάλης ιδέας καὶ νὰ κυκλώσῃ τὴν Ἑπτάλοφον ὁ Ἑλλ. λαὸς καὶ νὰ γείνη μεταβολὴ καὶ ἀνατροπὴ τῶν πάντων τοιαύτη ὡστε καὶ αὕτη ἢ

Ἴταλία κ' Ἰσπανία θὲ νὰ κάμῃ ἐκστρατεία
Πάπας δὲ καὶ Φαρινιάνοι θὰ ζητήσουσιν βασιλείαν !!

Καὶ ὄχι μόνον αὐτὰ ἀλλὰ καὶ :

... θὰ πῆσῃ κεραυνός ἐς τὸν κόσμον ὅλο
Ἄπ' τὰς Στήλας τ' Ἡρακλέους εἰς τὸν παγωμένον πόλο
Καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς φωναὶς θὰ ἀντηχήσουσιν
Ἐθνη πολλὰ θὰ ἔλθωσιν ἡμᾶς νὰ βοηθήσουσιν.
Θὰ ἔλθωσιν ἀπ' Ἀμερικῆν κ' ἀπὸ τὴν Γερμανίαν
Ὅστω τὸ ἀπελάσῃσιν ἢ θεῶν Πρόνοια.
Ἦλθεν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ὅπου λέγουσιν τὰ βιβλία
Τὸ Ἑλληνικὸν τὸ ἔθνος γὰ νὰ κἀνῃ ἐκστρατεία.
Καὶ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν πόλιν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου
Ποῦ ἦτον πόλις ἀρχαιοτάτη στρατηγῶν τοῦ Βυζαντίου.
Τοῦτο εἶνε γεγραμμένον καὶ ἀκόμη κ' εἰς τὴν Μέκκα
Κ' ὅλοι σας συλλογισθῆτε κ' ὅλοι σας λάβετε μέτρα.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι δὲ ταύτῃ τοσοῦτον ἐνθουσιᾶ ὁ ποιητὴς, ὡστε ἀνακράζει

Λοιπὸν τί περιμένωμεν στὰ βῆσανα τὰ τόσα
Ὅπου τὴν γῆν μας κατοικεῖ τῆς Κασπίας ἢ γλώσσα;
Ποῦ εἶσαι Μάρκο Βούτοαρη τῆς Ρούμελης ὁ λέων
Καραϊσκάκη πρόμαχε τῶν Ἀθηναίων ὁ θεῶν;
Ποῦ εἶσθε ὅλ' οἱ προσοτοὶ καὶ οἱ καπετανατοὶ
Μαυροκορδάτ, Τρικούπηδες καὶ Δεληγιαννατοὶ;

Καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του προβαίνοντος μέχρι δε.λιρίου, λοιπὸν, ἐπιφωνεῖ,

Λοιπὸν ἐμπρός, ὦ στρατηγοί, διοικηταὶ κ' ἡλάρχοι
Συνταγματάρχαι, λοχαγοί, ὑπολοχαγοί, μοιράρχοι!
Κ' ὑψώσατέ τὴν ὑψηλὰ τὴν ἰθνηκὴν σημαίαν
Διὰ νὰ λάμψῃ ὁ στευρός ἐ' ἔλην τὴν ἀτμοσφαιραν!

Ἄπανθίζομεν ἐντεῦθεν καὶ ἐκείθεν τὰ ἐκλεκτότερα.

Ἐξ Ἐμβατηρίου ἀφιερουμένον τῷ ἐνδοξοτάτῳ Ἑλλ. ἔθνει ὑπὸ Γεωργ. Φαιδρουῦ περὶ τοῦ στρατοῦ ἡμῶν :

Ἐποὺς ἀτρόμους ὀφθαλμούς σας
Κώνωψ φαίνετ' ὁ ἐχθρὸς
Καὶ μ' ἀγρίους κυτταγμούς σας
Βάλλετε αὐτὸν ἐμπρός.
Ἄγριοῦται ἢ μορφή σας
Φαίνεσθ' ὡς ἐξωφρενῶν
Κ' ἢ ἀκράτητος ὄρη σας
Πνέει πόλεμον δεινόν.

Ρωμαλέα λεοντάρια
Τῆς Ἑλλάδος φοβερά
Φάγετέ τους σὰν κοιάρια
Ἦνῃ εἶσθε τρομερά.
Πέσατε ὡσάν τὰς τίγρεις
Στῶν ἐχθρῶν τὰ μανδριά
Καταφάγετε τὰ γίδια,
Τὰ βαρβαρικά τραγιά!

Ὅπως λάμπουσ' οἱ ἀστέρες
Λάμπ' ὁ Ἑλληνικὸς ἀστράτος
Τῆς Ἑλλάδος οἱ αἰετοὶ
Καὶ ὁ στόλος τῆς αὐτῆς.
Ἐκ μακρόθι δ' ἐρχομένων
Ὅπως ἂν εἰς θεάτας
Τῶν λαμπτήρων φανομένων
Φέγγετ' εἰς τοὺς θαυμαστάς.

Ὡς ἂν κυπαρίσσιων ἄλση
Πεύκων, κέδρων καὶ δρυῶν
Καὶ αἰγείρων πλείστα δάση
Καστανέων, καρυῶν
Ἐξ ἀνέμων σειομένων
Σείονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ
Τῶν φαλάγγων κινουμένων
Ἐν πεδίσις τραχή.

Ἐξ ἐμμέτρου διαλόγου Κανάρης καὶ Ἐλευθερία, ἢ τελευταία πρὸς τὸν Κανάρην :

Ὅχι, φίλε, πλὴν νὰ φεύγῃς
Καὶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν ἄδην
Νὰ εἶπῃς τὰ ὅσα εἶδες
Εἰς τὰς πόλεις ὅπου πήγες
Λοιπὸν φεύγω κ' ἔχε δοξα...

Καὶ ὁ Κανάρης :

Καὶ ἐγὼ δὲν περιμένω
Νὰ ἰδῶ τὰ ὄξα ὄξα. (; | | ; ;)

Ἐκ ποιήματος τοῦ περιωνύμου Κορδορούμπα εἰς τὸ 21 περὶ λόρδου Βύρωνος :

Τὸν κότταζαν οἱ Ἕλληνες
Καὶ πᾶσαι Ἑλληνίδες
Θαυμάριον σχηματίζεν
Ἦλίου τὰς ἀπίνες.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος
Ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα
Ἄχ! θῆμα ἐγένετο κ' αὐτὸς
Στ' ἀγῶνος τὴν κοιλάδα!

Ὡ! τί ὡτίον τρομερόν
Ν' ἀκούς ἀπ' τὸ Λονδίον
Αὐτὸς ὁ Λόρδος (Beyron)
Δὲν παρήθη τὸν κίνδυνον ;

Σὰς ἀρκούσιν αὐτὰ διὰ σήμερον. Εἰς τὸ προσεχὲς ἢ ἐξέτασις τῶν διὰ τὸ 1886 ἡμερολογίων.

Κράκ